

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt dristar jag vördsamt föreslå:

att Riksdagen måtte för sin del besluta dels den ändring i gällande tulltaxa, att från utlandet importerade pianoinstrument åsättas en tull af 200 kronor för tafflar och pianinon samt 250 kronor för flyglar;

dels till samma taxa göra det tillägg, att till dylika instrument hörande s. k. stomryggar, besträngade eller obesträngade och ehvad de åtföljas af öfriga stomdelar eller icke, åsättas enahanda tull som för fullt färdigt instrument af den sort, hvartill i fråga varande delar äro afsedda.

Om remiss af denna min motion till Bevillnings-Utskottet får jag vördsamt anhålla.

Stockholm den 27 Januari 1886.

P. Zimdahl.

N:o 119.

Af Herr **P. Zimdahl**: *Om aflåtande af skrifvelse till Kongl. Maj:t rörande ändring af och tillägg till Kongl. förordningen den 18 Juni 1864 angående utvidgad näringsfrihet.*

Äfven om man i allmänhet erkänner det berättigade uti frihandels och näringsfrihetens teorier, kan man svårligen undgå att bemärka, huru som den praktiska tillämpningen deraf stundom länder till skada

ej blott för samhället utan äfven för enskilda individer. Der ett sådant förhållande eger rum, åligger det utan tvifvel lagstiftningen att, hvad på densamma kan bero, söka undanrödja orsakerna dertill.

Något, som bland annat kan hänföras till här åsyftade missförhållande, är den nästan obegränsade rättigheten att öppna bodhandel, äfvensom utöfva s. k. gårdfarihandel. Den förra har, med hänsyn till den oerhörda utsträckning den på senare tid tagit, på landsbygden länge ansetts utgöra en kräfta på allmänheten och dess ekonomi, och få, om ens någon, torde kunna bestrida befogenheten af en sådan åsigt.

Som litet hvar har sig bekant, stadgar, om ock på ett mera indirekt sätt, Kongl. Maj:ts nådiga förordning den 4 Maj 1855, att den som utöfvar sådan handel, hvarom här är fråga, skall vara skyldig föra behöriga böcker och handelsräkningar; men det oaktadt får för närvarande hvar och en, som eger god frejd samt råder öfver sig sjelf och sin egendom, hvar helst han behagar öppna handel, och det utan allt afseende på om han eger ens den ringaste kännedom om den enklaste bokföring. En följd häraf har blifvit den, att på landsbygden handelsbodas uppstått som »svampar ur jorden». Mången är, som funnit det besvärligt att arbeta, samt, utan att ega vare sig den ringaste skrif- och räknekunskap eller begrepp om någon sorts bokföring, ofta med upplånade kapital öppnat handel, hvilken dock, efter ett eller annat års affärsverksamhet, till större delen kanske grundad på kredit och utborgningar, slutat med cession, och mer än en gång (till följd af bristande bokföring m. m.) äfven fängelse. Exempel härpå saknas icke. Några åtgärder, hvarigenom dylikt kunde åtminstone i någon mån förebyggas, synas derföre vara af behovet påkallade. En sådan åtgärd vore utan tvifvel gifven, om det uti lag stadgades, att den, som vill utöfva handel i öppen bod, skall vara skyldig att, innan sådan affärsverksamhet får begynna, inför myndighet, som kan anses lämplig att sådant pröfva, förete bevis deröfver, att den sökande inhemtat nödig insigt och kunskap i fråga om handelsböckers förande. Genom en sådan åtgärd skulle otvifvelaktigt mången, som nu, i saknad af all affärsvana, lockas in på det åsyftade området, undgå att stöta både sig sjelf och andra i olycka. Säkert är ock, att de ordentlige affärsmännens antal numera är och förblifver så pass stort, att den nödiga konkurrensen uppehålls.

Att den s. k. gårdfarihandeln, hvarmedelst snart sagdt det sista öret hos allmogen utprejas och hvaröfver, åtminstone inom de norra orterna af landet, en nästan allmän klagan eger rum, är egnad att i icke oväsentlig mån bidra till allmogens ruinerande äfven som att förstöra de bofasta och ordentliga affärsmännens verksamhet, torde äfven vara obestriddigt. Hvad allmogen vidkommer, blifver densamma genom

denna handel ej sällan lockad att till höga pris köpa dåliga varor. Under sådana förhållanden synes någon sorts gräns böra sättas för denna gren af handelsverksamhet, och torde den lämpligaste åtgärden härutinnan vara den, att hvar och en, som i stad eller på landsbygd vill utöfva gårdfarihandel, förpligtades att hos vederbörande kommunalstyrelse utverka sig tillstånd dertill.

På grund af hvad sålunda anförts tillåter jag mig vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte besluta att till Kongl. Maj:t aflåta underdånig skrifvelse med anhållan, dels att Kongl. Maj:t täcktes med ändring af nådiga förordningen den 18 Juni 1864 angående utvidgad näringsfrihet, låta utfärda skärpta bestämmelser i fråga om villkoren för öppnande af sådan handel, hvaröfver bok skall föras; dels att Kongl. Maj:t derjemte täcktes till samma nådiga förordning föga det tillägg, att den, som önskar utöfva s. k. gårdfarihandel, skall hos kommunalstyrelse inom det samhälle, der sådan handel är ämnad att idkas, utverka sig tillstånd dertill, äfven som att underlåtenhet härutinnan beläggas med lämpliga böter.

Om remiss af denna motion till vederbörligt Utskott anhålles vördsammast.

Stockholm den 27 Januari 1886.

P. Zimdahl.
